UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bartolvs In Primam Digesti Novi

Bartolus

Lvgdvni, M.D.LXVII.

Cadaueribus punitorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96158

Visual Library

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Interdicere. Vide Bald. in l. executorem. C. de execu. rei iudi.

b Ale. ¶ Omnem locum. An ſi ex ſtatuto, vel ſententia, ſint interdicta bona alicui⁹, habeat interdictio effectũ extra territoriũ vide Bar. in d. l. j. in v j. q. C. de ſumma tri.

c Alex. ¶ Alibi commiſſo. Nota, ꝙ quis poteſt puniri de delicto alibi commiſſo. qđ vide plene in l. j. C. vbi de cri. agi opor. ⁊ i l. ſi cui. §. fi. de accuſationib. per Bar. ⁊ ꝑ eũdem i l. j. in xv. qſt. C. de ſumma tri. Aliquid dixi in l. fi. i fi. ff. de iuriſ. om. iudi. Et de hac materia per do. Angel. ī trac. maleficiorum. in verſi. an exiſtens ī Florẽtie. An Italia ſit prouincia. vide quod ſcripſi, ⁊ no. Inſti. de excuſat tut. i §. j. ⁊ qđ notat gl. ⁊ ibi dixi i l. fi. C. ſine cẽſu vel reli. ꝙ qui interdicit loca domicilij videtur interdicere locum originis. adde per Bal. in l. pe. C. de exce. rei iudi.

§. Solet. Nota ꝙ cui interdicitur minus officium, nõ poteſt accedere ad maius. Sed iſtud non habet locum econtra, vt cui interdicitur maius officium, non poſſit accedere ad minus. Tene menti.

§. Sed muneribus. Vide gl. in l. ſeq. in verbo, debere. que incipit, nota, ꝙ ex eodem. ibi, ſed arg. contra. ſed ibi ex eodem facto conſequitur quis penam, ⁊ premium diuerſis reſpectibus: eodem reſpectu ſecus, vt hic. ⁊ facit quod no. per Dy. in c. quod ob gratiam. de reg. iur. lib. vj.

De ſententiam paſſis & reſtitutis. Tit. xxiij.

LEX I.

AD ſucceſſionem. Nota, ꝓ bannitis, quibus bona reſtituuntur, vt teneantur creditoribus, alias non.

LEX III

IN inſulam. Nota, differentiam inter reſtitutum, ⁊ eum cui pena per indulgentiam eſt remiſſa. Sed quid ſi verba ſent dubia: Dicit ſtatutum, quod aliquis rebanniat, vtrum videatur reſtitutus integrum vel videatur indulgentia cõceſſa Tetigi in l. j. §. fi. ff. de queſtio

De cadaueribus punitorum:. Tit. xxiiij.

☞ Due negationes faciunt vnam affirmationem, tres magis negant.

LEX I

1 COrpora Nota. † tres negationes faciunt vnam affirmationem ſed remanet negatio: ſ; due negationes [a] faciũt vnam affirmationem, de quo per Cyn. in l. j. in pꝛi. q. C. đ ſerui. fugi. ⁊ videbitis ī l. duos. infra, de verbo. ſigni. ⁊ l. j. ff. de here. inſtit.

ADDITIO.

a Alexan. ¶ Due negationes. An due negationes faciunt vnam affirmationem. Ad intellectum huius tex. vide que ſcripſi poſt Bart. in l. fi. ff. ad legem Jul. maieſta. Et an cadauer ⁊ oſſa idẽ, ſint dic ꝙ non. ita dicit Bart. per illũ text. in l. oſſa. ff. de relig.

LEX II.

a SI quis inſulam Nota hanc legem quia forte non, reperies alibi, ⁊ habes hic quod ille, qui in vita † non po-
1 teſt morari in ciuitate poſt mortem non poteſt reduci ad ciuitatem ad ſepulturam.

ADDITIO.

a Alex. ¶ Si quis in inſulam. Ad hunc text. vide not. in l. j. C. ex deli. defun. ⁊ que dixi poſt Bal. in l. fi. ff. ad leg. Jul. maieſt. Et ſi quis vulnerat vel ſpoliat mortuum an dicatur eum offendere, vide Bal. in l. ſororẽ. C. de his qui. vt indig. in fi. ⁊ ſequit Pet. & Anc. in cle. j. de pẽit. ⁊ remiſ. Et qđ ſi aliquis ſepelit mortuũ excommunicatum, an dicatur cum eo cõmunicare. ita ꝙ cada. in excommunicationem, vide gloſ. ꝙ ſic, in c. ad hoc de priui.

LEX III.

COrpora Dicitur hic quod quibuſlibet petentibus, poteſt dari ad ſepultu-
a ram ſed an poteſt dari medicis ad anatominam [a] faciendam cogitabitis.

ADDITIO.

a Alexand. ¶ Ad anatomiam An quis poſſit ſe dare medicis ad anatomiã nec poteſt exhumari a ſepultura a pretextu alicui⁹ debiti, tex. in l. fi. de ſpul. vio. ⁊ vide Inno. in c. certificari. de ſepul.

¶ Alex. Loſ. Adde tu poſt Alexan. que pulchre de anatomia facienda ex corporibus damnatorum tradidit dominus meus Ripa, in trac. de peſte. ver. an autẽ corpora. Hanc tamẽ dictionem barbaram puto, cum ex verſione Greca diſſectio magis Latine nuncupetur, teſte Gel. lib. x. c. x.

Digeſtorum Lib. xlix.

De appellacionibus & relationibus. Tit. j.

¶ Continuatio rubrice per ſe p;, ideo veniam⁹ ad materiam.

LEX I.

1 ☞ Appellatio quid ſit, ⁊ nu. 3.
2 Appellatio ſtatim ea interpoſita extinguit primam ſentẽtiam, ⁊ eſt vera opinio.
3 Appellatio non eſt actio, nec officium iudicis, nec exceptio, ſed quoddam ius per ſe diffinitiuum, quod vocatur appellatio.
4 Appellatio eſt triplex
5 Appellatio introducta eſt, vt detegatur iniquitas, vel imperitia iudicis.
6 Pars que appellat a ſententia, poteſt etiam habere regreſſum contra iudicem male iudicantem.

APpellandi vſus. Primo Iuriſconſultus in hoc prin. commendat tractatum de appellationibus ſ̃m Dy. Alij dicunt, ꝙ in hoc prin. ponitur cauſa, quare introducta eſt appellatio. ¶ Diuiditur iſtud principiũ in duas partes. nam primo ponit cauſam inducende appellationis. Secundo reſpondet cuidam tacite obiectioni. Secunda ibi, ſ; nunquam. ¶ Forma caſum. Queritur quare introducta eſt appellatio: Reſpõdetur, q2 vſus eius eſt frequens ⁊ neceſſarius, Et cauſa neceſſitatis apparet, ex eo per appellationẽ corrigitur imperitia, vel iniquitas iudicantis ⁊ hoc primo. Sed inſtatur, ſepe vidi iudicem appellationis prius iudicare, quam primus iudicauerit. Reſpondetur, regulariter per iudicẽ appellationis ſententia reformatur in melius, ſ; non nunquã, id eſt, aliquãdo contrarium cõtingat. Non eſt enim ſemper melius pronũciatũ, ⁊c.

1 ¶ † Circa iſtud principium primo quero, quid ſit appellatio: [a] Ad quod reſp. ꝙ Pla. ī ſumma ſua dicit, appellare eſt iudicis ſententiam aduerſus ſe latam iniquam dicere, ⁊ de ea querimoniam ꝓponere, vt ff. de mino. l. prefecti. Sed certe nõ ponit diffinitionem appellationis, ſed deſcribit actum appellandi: ideo Azo in ſumma huius tit. dixit ſic. Appellatio eſt ſẽtentia a minori iudice lata per inuocationẽ maioris iudicis pretextu iniquitatis prime ſentẽtie reſciſſio, d. l. prefecti. ⁊ ff. ad Tur. l. j. §. fi. Sed hec diffinitio eſt contra caſum d. §. fin. Nã ibi dicitur, ꝙ effect⁹ appellationis eſt reſciſſio, ſeu extinctio ſentẽtie prime, ⁊ ſic aliud eſt appellatio, q2 eſt cauſa: aliđ eſt reſciſſio q2 eſt effectus eius. Differt eni; cauſa a ſuo cauſato, ſicut mater a filio, l. licet. §. ea obliga. ff. de ꝑcu. ⁊ l. ⁊ an eandẽ. §. actiones. de exce. rei iudi. Male igitur dicit Azo, cũ dicit, ꝙ appellatio eſt reſciſſio: imo ex appellatione reſciſſio ſequit̃. Et ideo Goffre. doctor iuris canonici, in ſumma, de app. dixit, ꝙ legalis diffinitio appellationis eſt, ꝙ appellatio eſt inuocatio maioris iudicis, pretextu iniquitatis prime ſñie, reſciſſionem implorans, d. l. prefecti. Sed hoc nõ videtur verũ. Nam ipſo iure ſine aliquo alio
2 iudice, ad quẽ appellatur, per interpoſitionem † appellationis prima ſententia extinguitur, ſ̃m veram opi. d. l. j. in fi. ad Tur. ⁊ ibi dixi. Preterea, dicta diffinitio deſcribit ipſu; actũ appellandi, non ſubſtantiam ipſius appellationis per ipſam appellationem, vnde eodẽ morbo laborat, quo diffinitio Azonis. Preterea, per nouationem poteſt tolli, ⁊ ſuſpẽdi effectus prime ſententie, l. iiij. §. ſi ex conuentione. ff. de re iudi. Igitur nouatio eſt appellatio, quod eſt abſurdum. Goffre. etiam dicit, ꝙ ſ̃m canones appellatio aliter diffinitur, ⁊ ſic. Appellatio eſt de minori ad maiore; iudicẽ ꝓnũciatio, ij. q. vj. c. omnis oppreſſus. ⁊ can. ſeq. ⁊ maxime in c. placuit. Que diffinitio eſſet vera, largiſſime aſſumẽdo nomen appellationis. Nam quãdocũq; te ad iudicẽ ꝓuoco, appellatio põt dici, l. item apud Labeonem. §. appellare. ff. de iniur. Et eodẽ modo, ſi te vocarẽ ad cenam, põt dici appellatio, vt ibi patet. Sed aſſumẽdo appellationẽ ſtricte, prout
4 hoc tit. accipitur, alio modo diffiniẽda eſt. Dic ergo, † Appellatio eſt ius quo interim prima ſententia extinguitur, ⁊ interim cauſe cognitio ad iudicẽ ſuperiorem deuoluitur. Et hoc prout loquimur de appellatiõe a diffinitiua. De alijs ergo generib⁹ appellationu;, infra in ſuis locis dicemus. Dixi. appellatio eſt ius, ⁊c. ne videar diffinire ipſum actũ appellandi, prout fecerũt alij, quos ff. reprehendi. Itẽ dixi, ꝙ interim ſententia extinguitur. hoc dixi, vt oſtenderem appellationis effectum. no. in l. j. in fin. ff.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN